

Dankó Attila

A kidobó

**A magyar könyv is
magyar termék**
mozgalom

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. íróő és HELMA kiadó

Dankó Attila

A KIDOBÓ

HELMA Kiadó 2025

© Dankó Attila

Minden jog fenntartva.
A könyv bármely részének közléséhez a kiadó
előzetes hozzájárulása szükséges.

ISBN: 978-963-639-936-8

Kiadja a HELMA kiadó 2025. 06. 01.

Borító: Bakó Lilla

Olvasószerkesztő: Mirkó Ágnes/A. M. Summer

Korrektor: Mirkó Ágnes/A. M. Summer

**A HELMA Kiadó gondozásában eddig
megjelent könyv Dankó Attila szerzőtől:**

A kidobó – 2025.

**A könyv megvásárolható többféle
formátumban a HELMA kiadó weboldalán:
www.helma.hu.**

Nyomdai kivitelezés:
BOOKS FACTORY Sp. z o.o.
ul. Cukrowa 22
71-004 Szczecin
Poland

Bevezető

Azok a '90-es évek – szoktuk sokat emlegetni a kortárs arcokkal, akik, mint jómagam is, tinédzserkorban tapasztalhatták meg, a szocializmus utáni, nyugati mintára éhező Magyarországot. A hirtelen beáramló zene, a videóklip, amik új irányzatokat, új stílusokat teremtettek, mind öltözködésben, mind pedig táncban, illetve szórakozásban. Ez borzasztó hirtelen történt. Szinte napról napra változott meg minden, átalakult a társadalom. Az előtte még szorgoskodó nép egyre több és egyre kifinomultabb szórakozásra vágyott.

Majdnem napról napra érték az embereket az új impulzusok. Átalakult a televízió, egyre több külföldi adót lehetett befogni, illetve megjelentek a kereskedelmi csatornák. A tévénézés már nem kulturális tevékenységnek minősült, hanem az lett a cél, hogy bármilyen szemetet is a megfelelő csomagolásban le tudjanak tolni az emberek torkán. Emlékszem, hogy ezek előtt milyen kevés csatorna volt elérhető, ráadásul azt hiszem, talán nem is minden nap. Pár sorozat volt csak, amit szinte mindenki nézett, illetve esténként a híradó megtekintése, szinte minden otthonban családi eseménynek számított. Körbeültük a tévét, és néztük, mi történt a világban.

Bevallom, nagyon jó szívvel emlékszem vissza ezekre a pillanatokra, igazi családi programok voltak, mára talán, legalábbis, ahogy én látom, egyre kevesebb ilyen dolgot csinálunk közösen a családtagjainkkal. A közösségi média oldalain szörfölünk, olvasgatjuk, nézegetjük a jelentéktelen híreket, pletykákat, s ezáltal észre sem vesszük, milyen gyorsan és értelmetlenül telnek el a napjaink. Nem állítom, hogy ez a mai rohanó világ feltétlenül rosszabb lenne, mint ami régebben volt, ebben nem szeretnék álláspontot foglalni, de mindenesetre teljesen más ritmusban élünk. Mint ahogyan annak a kornak is megvoltak a szépségei, legalább annyi hátránya is volt, ezt én is aláírom. Részemről egy teljesen objektív nézetben szeretném bemutatni az akkori világot azok számára, akik testközelből nem élhették át, illetve azoknak, akik viszont benne voltak, és szívesen emlékeznek vissza ezekre az időkre.

Hosszas gondolkozás után kezdtem neki a mű megírásának, mivel ahhoz, hogy őszinte legyek, illetve hitelesen tudjam bemutatni a kor akkori képét, kénytelen vagyok olyan dolgokat is majd leírni, ami esetleg zavaró lehet sokak számára. Mindezt anonim módon teszem, ugyanis a könyv célja nem a sérelmek vagy bármilyen törvényellenes dologra való felbujtás lenne, hanem csak egy visszatekintés a múltba, illetve ennek a sokak által elítélt, vagy inkább úgy fogalmazok, hogy meg nem értett szakmának a bemutatása. Hiszen ez a szakma is csak olyan,

mint mindegyik más, a külsőségek mögött itt is megvan az emberi oldal, itt is megvannak a civil hétköznapi dolgokkal való küzdelmek. Ahogy mi egymás közt emlegettük: az éjszakában dolgoztunk. Az éjszaka pedig talán azok számára ismeretlen, akik este – miután jó éjt kívántak a családnak – lefekszenek, és reggelig alszanak. De van egy másik réteg, aki teljesen más ritmusban él. Akkor lesz aktív, ha leszáll az éj, mint a vámpírtörténetekben. De tény, hogy minden városra jellemző, este egy másik oldala mutatkozik meg.

Sokszor azt hihetnénk, ez nem is az a város, ahol napközben sétálgatunk, vásárolunk, éljük a mindennapi életünket. Pedig ezek ugyanazok a járdák, ugyanazok a kövek, csak talán a sötétség az, ami a biztonságérzetünket megzavarja. Nem is beszélve az arcokról, akik ilyenkor előbújnak, mint a vadak, úgy járnak az utcákat prédákra vadászva. Pontosan én sem ismerem az ilyen jellegű embereket, csak sokat láttam belőlük. A szórakozóhelyek, amik az est beköszöntével nyitnak ki, tömegével vonzzák az ilyen és ehhez hasonló embereket. De persze nem csak ilyen emberek tévednek be az ilyen helyekre. Ez csak egy kis része a szórakozni vágyóknak, akik az egész napi munka vagy éppen tanulás után, ki szeretnék engedni a fáradt gőzt.

Az emberek, hála az égnek, nagyobb százalékban kulturáltan szeretnék mulatni, kikapcsolódni. Nem az a céljuk, hogy valami kapualjban

befejeződött verekedés áldozataivá váljanak, de sajnos ez nem mindig sikerül. Vannak olyan arcok – és ezt tapasztalatból mondom –, akik szerintem pusztán azért járnak az ilyen szórakozóhelyekre, hogy belekössenek valakibe. Ebből minden este kijutott nekünk. Sajnos elmondhatom, hogy az ilyen emberek nem tudják mérlegelni azt, hogy az erőfitogtatás nem merül ki abban soha, hogy valakinek adok egy pofont, és akkor aznap éjjel én leszek a menő csávó. Mint mindennek, ennek is mindig vannak következményei – a retorzió soha nem marad el. Ez legyen bármilyen formában: vagy a kidobók jobb esetben csak rábeszélnek, hogy hagyd el a helyet és menj haza pihenni, vagy megtalálod az emberedet, aki jól helyben hagy, vagy – és azt hiszem, ebből van, illetve volt a legtöbb –, a rend őrei fognak lecsillapítani a megfelelő intézkedések mellett. Ez történhet ott a helyszínen, vagy bevisznek, ez változó, de ha eljutsz erre a szintre, szinte már biztos lehetsz abban, hogy járkhatsz majd a rendőrségre kihallgatásokra, ami sem neked, sem az illetékes nyomozóknak nem hiányzik. Ugyanis mindenki úgy jön el otthonról, hogy a feltett szándéka az, hogy egyben, sértetlenül hazaér.

Itt lép képbe a szórakozóhelyeken dolgozó biztonsági személyzet, akinek – a látszat ellenére – rengeteg feladata van, hogy egy esemény nyugalomban le tudjon zajlani. Nyilván vannak sztereotípiák, aminek ebben a helyzetben is vannak alapjai persze, mint

minden szakmában, itt is vannak kivételek, hisz minden ember más – mások a tűrőképességek mások a jellemek.

Az igazsághoz hozzátartozik, hogy a szórakozóhelyeken portázó emberek nem igazán voltak semmilyen felvételi procedúrának kitéve; sem intelligencia, sem pszichológiai vizsgálaton nem vettek részt. Pedig – tapasztalatom szerint – pont pszichológiai szempontból ez a munka az, ahol az elmének élesebben kell dolgoznia, mint az izomerőnek. Nagyon sok szituációban a megfelelő fellépés döntő szerepet játszik a végkimenetеле szempontjából. Borzasztó nagy emberismeretre van szükség, ugyanis minden ember más, mindenkire más, máshogy kell viszonyulni. A szituációk is mindig egyediek, nincs két ugyanolyan eset.

Külső szemlélőként talán nem tűnik nehéznek például két részeg vagy bedrogozott fiatal közt igazságot tenni, hogy az ne torkolljon verekezésbe, de mindenkit biztosítok afelől, hogy ez borzasztó nehéz feladat. A helyzet minél hamarabbi felismerése, a szituáció mihamarabbi megoldásában döntő fontosságú lehet.

A biztonsági személyzet alapvető feladata a kulturáltan szórakozni vágyó emberek védelme, illetve a szórakozóhelyek berendezésének és hírnevének megóvása. Ugyanis, ha például sok balhé van egy szórakozóhelyen, akkor egy idő után a normálisabb emberek nem fognak arra a helyre járni. A presz-

tízsveszteség pedig nem megengedett a szórakoztató-ipar ezen ágában sem. Tehát mielőtt bárki is arra adná a fejét, hogy ezt a munkát fogja végezni, ajánlom, hogy mindenképp végezzen néhány önismereti gyakorlatot. Az nem lehet mérvadó senki számára, hogy egy az egyben például nagyon jól művel valami harcművészetet, persze ez nagy előny ebben a szegmensben, de ez még önmagában nem elég. Azt kell, hogy mondjam, még egy balhé során sem elég, azt a fogalmat, hogy egy az egyben test elleni küzdelemről van szó, felejtsük el. Egyrészt a szórakozni érkezők legnagyobb része nem egyedül érkezik. Ebben az is lehet a jó, hogy sok baráti társaságban jól működik az egymás korrigálása, gondolok itt arra, hogy ha valamelyikük balhézni akar, ez sokszor már ott véget ér a társaságon belül, ha például van egy olyan barát vagy haver, akinek a szavaira hallgat az illető, és sikerül neki lebeszélni arról, hogy butaságot csináljon. De ha a kakaskodás elkerülhetetlenné válik, és verekedésbe torkollik, a barátok nagy része is belefolyik a balhéba. Ha nem sikerül lebeszélniük a balhézó barátot, akkor végül ők is csatlakoznak a harcba. Tehát nem csak egy embertől kell tartanod, vagyis nem egy emberre kell figyelned, ha közéjük kell menni, hanem olyankor már bármilyen irányból érhet támadás. Gondoljunk bele: egy tíz fős társaság összeugrik egy például nyolc fős másikkal, mindjárt tizennyolc ember közé kell bemenned vagy bemennetek. Maximum ketten lesztek biztonsági emberek, mert ha

többen is dolgoztok ott, mindenki nem mehet egy szituációba egyszerre, ugyanis figyelni kell a többi szórakozó emberre is, nehogy máshol is legyen valami gond. Abban az esetben, ha nem pont egyedül vagy ketten dolgoztok csak ott, mert nagyon sok esetben ez a szituáció – ez a szórakozóhelyek nagyságától függ. Aztán számolnod kell azzal, hogy ha a beléptéskor volt is ruházatátvizsgálás, annak ellenére is behozhattak magukkal bármilyen eszközt. Gondolok itt például viperára, boxerre, késre, de ha nem is hoztak be semmit, még mindig ott a sörösüveg vagy egy pohár, amivel ugyanolyan sérüléseket lehet okozni. Szóval a veszély száz helyről fenyeget, ezért is kell arra törekedni, hogy kisebb szájkarate kíséretében felül tudj kerekedni a szituációban. Ezek mind garantálható események egy átlagos szórakozóhelyen, ahová a dolgozó vagy tanuló emberek járnak.

De van még ezen felül is egy külön kategória, amit mindenképp meg kell, hogy említsek. A szórakozóhelyek elkerülhetetlen társaságának egy kis része garantálom, hogy az alvilághoz tartozik. Na ez egy olyan téma, aminek egy külön fejezetet kellett biztosítanom a könyvben. Ugyanis ez egy olyan rétege a társadalomnak, ahol a hétköznapi törvények nem léteznek. Az előbb említett szituációk ezekben a körökben teljesen más értéket képviselnek. Azt gondolom, mindenki tudja, hogy alvilág nélkül szórakozóhelyek nem léteznek, ők pénzelik az egész ipart, a saját ját-szóterüknek tekintik a szórakozóhelyeket, mindenki

a zsebükben van: a pultos, a portás, a DJ, még az utolsó felszolgáló is. Ezzel csak az a baj, hogy mivel ebben a szektorban eléggé nagy sikernek örvend a magamutogató, illetve erőfitogtató viselkedés, ez elkerülhetetlenül konfliktushoz vezet. Na és ezeket kezelni, megmondom őszintén, a mai napig sem tudom, hogy hogyan lehet.

Van egy mondás, miszerint „Oda ne szarj, ahonnan eszel.” Hát, valóban így igaz, de van olyan eset is, amikor az észérvek nem dominálnak. Az első támadási felület, ha gízdázni akarsz egy szórakozóhelyen, bekóstolod a kidobót. Aki ráadásul képből van, ismeri az alvilági arcokat, hiszen több olyan szituáció is éri ebben a szakmában – de erre majd a későbbiekben kitérek –, ahol van alkalma megismerni ezeket az embereket. Na és ott légy okos, hogy képzeld el a helyzetet, becsicskulsz vagy belemész a játékba? Ha hagyod, hogy egy ilyen kis köcsög, aki ráadásul harminc kilót nyom, mert azok gízdáskodnak, hidd el, olyanok, mint amikor a kétkilós ölebek nekimennek egy nagytestű kutyanak. Szerintem ez valami kisebbség érzésből ered. Szóval, ha hagyod, hogy megálázzon egy ilyen, ott mindenki előtt, akkor végleg elveszted a tekintélyed. Érdekes, arra senki nem fog emlékezni, amit már ezerszer megtettél előtte, hogy kimentettél embereket a szarból, de erre viszont mindenki. Viszont, ha szétcsapod, akkor annak is lesznek biztos következményei. Mindig te döntesz, hogy mit vállalsz be.

Amiről még említést tennék így előljáróban, az az, hogy azok a biztonsági emberek, portások, kidobók, akik egy egyéni oldalt képviselnek. Sajnos ők azok, akik miatt az emberek megítélése nem túl jó, ők keltik ennek a szakmának a rossz hírét. Ezek a kötekedős kidobók, a jumpik. Akik már úgy indulnak el otthonról, hogy ma biztos szétverem valaki száját, és persze ez a valaki egy vétlen kis szerencsétlen lesz, vagy egy full részeg tag, aki csak rosszkor lesz rossz helyen. De a kidobó megtalálja és kiadja rajta az egész héten felgyülemlett feszültségét.

Megmondom őszintén elég sok ilyen taggal akadtam össze kollégaként. Ez számomra gusztustalanabb mindennél. A részegen támolgó fiatal, aki lehet, szerelmi bánatból vagy valami megtorlástól eredően, kicsit ittas állapotban elveszti a kontrollt – rájuk sohasem tudtam haragudni igazán, az ember bennem is megszólalt ilyenkor.

Velem is előfordult, meg elő is fog fordulni még biztos, hogy egy pillanatra elvesztem az önkontrollt. Ezt az ember megérti, de aki előre megfontolt szándékkal, aljas módon, a maga vagy mások szórakoztatására vétleneket bánt, az a legrosszabb fajta, és a végtelenségig elítélendő számomra.

Ezeket a sztereotípiákat szeretném eloszlatni, hogy senki ne gondolja, hogy mi portások, kidobók – ki minek mondja – mind ilyenek lennénk. A könyvem további célja pedig az, hogy szeretnék rávilágítani erre a szakmára, hogy ez több annál, mint amit

az átlagemberek gondolnak, azok számára, akik próbálják jól végezni a rájuk bízott feladatot. Szándékom ezzel a művel még segíteni, illetve támogatni azokat a leendő kollégákat, akik a későbbiekben ezt a szakmát válasszák. Teszem ezt úgy, hogy leírom mindennek az árnyoldalát is, illetve, hogy mindenki tisztában legyen azzal, ha ezt az utat választja, mindig célpont lesz, prédát csinál magából. Bízom abban, hogy felnyitok néhány bezárt szemet, és ahogyan már említettem – élve az anonimitás védelmével –, hasznos lehet majd sokak számára. A szereplők, illetve a szórakozóhelyek nevét is tudatosan változtattam meg, ugyanis a könyv kerül mindenfajta személyeskedést. Viszont, mielőtt bárki is mást gondolna, a regény maga egy fikció; eredetiségét csak az határozza meg, hogy bár itt-ott, kiszínezett formában, de valós élményeket is próbáltam megosztani. Amitől mégis fikcióvá válik, az a történetek olyan szintű összerendezése, ami nem mindig abban a formában vagy éppen, azzal a személlyel történtek meg, akivel én a történetben megemlítettem. Nyilvánvalóan cél volt az izgalom és az érdeklődés fenttartása. Mivel az események egyazon környezetből származnak, annak ellenére, hogy van igazságalapjuk, mégis bőven fikciónak tekinteném őket, és az olvasónak is így kellene rá tekintenie.

Akarsz egy kis lóvét keresni?

Ha magamat kellene meghatározni, hogy milyen gyermekkorom volt, azt hiszem, csak az átlagos lenne a megfelelő kifejezés ennek kapcsán. Egy melós családból származom, ahol a szülők fizikai munkásokként dolgoztak. Mindig a becsületességre neveltek, illetve ezt is láttam tőlük. A világnézetüket tekintve, a munkájukból boldogultak, amit becsülettel végeztek, illetve engem és a testvéreimet is a legjobb tudásuk, valamint lehetőségeik szerint neveltek. Akkoriban a gyerekek még nem a digitális világban töltötték a szabadidejüket, hanem szaladgáltak, bandáztak, fociztak. Ezáltal a sport és a testmozgás szinte soha nem volt idegen számukra. Ebben én is ilyen voltam; szerettem futkározni, rúgni a labdát meg hasonló dolgok. Viszont engem jobban érdekelt a küzdősportok, a súlyemelés és mindenféle erőnléti sportágak. Csodáltam a televízióban a nagy, izmos embereket, ahogy súlyt emelnek, birkóznak. A nagy kedvencem még az ökölvívás volt. Amikor a nagy videómagnó korszak berobbant, sorra jöttek be a verekedős filmek. Imádtam nézni. Amikor a Rocky című filmet láttam, teljesen a hatalmába kerített. Elhatároztam, ha egy mód lesz rá, mindenképp

sportolni fogok. Annyiban voltam talán szerencsés, hogy a genetikám nagyon jó volt, legalábbis ezekhez a sportokhoz. Mindig vastag csontú voltam, vállasabb a társaimnál, de mivel egy faluban laktam, így nem volt lehetőségem a focin kívül semmi más sportra. Csendben bevallom, a focit viszont nem igazán szerettem. A bátyám imádta, és nagyon jó is volt benne, ezt én nem mondhatom el magamról. Ahogy kijártam az általános iskolát, a közeli városba kerültem szakmunkás suliba. Történt egy nap, hogy testnevelés órán bejött hozzánk a városi sportegyesület súlyemelő edzője. Toborozni jött olyan srácokat, akikben látott fantáziát, vagy akit esetleg érdekelt a sport. Ahogy beszélt, egyszer rám nézett, majd azt mondta, ha van kedvem, nézzek be egyik délután sulis után, mivel jó felépítésű gyerek vagyok, hátha megtetszik. Mivel már régóta gondolkoztam ezen, és szerettem volna hasonló tevékenységet végezni, mondtam neki, iskola után bemegyek a terembe, és megnézem, milyen egy edzés. Így is tettem, ahogy a sulinak vége lett, aznap már be is mentem. Mondanom sem kell, hogy teljesen elvarázsolt a környezet, a súlyok, a gépek, ilyet én még előben nem láttam. Legszívesebben rögtön ott maradtam volna. Rendszerek voltak velem. Végigvezettek a termen, megmutatták az öltözőket, és én teljesen el voltam hűlve. Tudtam, megtaláltam az utam, a helyem a világban. Ezt akarom csinálni. Az első napokban kínszenvedés volt az edzés. Aki valaha művelte ezt a sportot, az tudja,

ha alázat, akkor ehhez rengeteg kell. A fejlődés elég lassan jön meg, de aztán robbanásszerűen elindul. Elkezdesz izmosodni és erősödni, majd lassan megtapasztalod a saját határaidat. Aztán jönnek a célok. Mindig többet és többet szeretnél emelni. Néha, amikor edzésre mész, mintha a fogadat húznák, de ha megvan a kellő bemelegítés, ez hirtelen elmúlik, és jöhet az élvezeti része. Majd hazafelé, az edzés után érzed magadban a kirobbanó energiát. Talán az ember ezért csinálja az egészet. Mai napig is eljárrok kondizni, csinálom a régi, jól bevált gyakorlatokat. Megmaradtam az a régi típusú sportoló, aki a Weider-féle súlyzós gyakorlatokat úgy megtanulta, mintha szentírás lenne. Mai napig azokat használok, és ha esetleg a fiatalok kérdeznak tőlem, azt szoktam tanácsolni, hogy ezeket a gyakorlatokat érdemes áttanulmányozni. Szóval nyomtam a súlyokat. Azon kívül szinte más nem is érdekelt, függővé váltam. Az edzőterem semmivel össze nem tévesztendő illata, a súlyok csattanása, az erőlködő emberek nyögése, ezek egyben teremtettek egy olyan miliót, ami mai napig a hatása alatt tud tartani. Viszont, amikor már kezdtem úgy érezni, hogy jól megy a sport, illetve kezdtek jönni az eredmények is, megtörtént a baj. Az egyik versenyen, visszagondolva, valószínűleg rosszul tartottam a lábam, és kiment a térdem. A fájdalom még elviselhető lett volna, de ami ezután történt, azt mai napig nem tudtam igazán feldolgozni. Az orvosok azt tanácsolták, hogy a

súlyemelést abba kell hagynom. Ez hideg zuhanyként ért engem. Pont most hagyjam abba, amikor megy, és fejlődöm is? Úgy éreztem, elvesztettem mindent, és nincs igazság a földön. De az egészségem szem előtt tartva – hosszas lábadozás után – úgy döntöttem, abbahagyom a sportot. Én is elkezdtem a haverjaimmal szórakozni járni, mint a legtöbb kortársam. Az italt nem igazán szerettem, illetve nem is igazán bírtam soha, de nyilván én is, mint mindenki más, elkezdtem bulikon italozni. Jöttek a spanok, a lányok, ahogy ez lenni szokott. Aztán egy ilyen bulin ismertem meg az egyik haverom által Janikát. Felfigyeltem rá, mert nagyon kigyúrta magát, és így elég feltűnő jelenség volt. Ahogy hajnal tájban, a buli vége felé már érezni kezdtem, hogy megy ki belőlem a szesz, és a szervezetem lassan öntudatra ébred, leültem egy asztalhoz pihenni. Leült mellém ez a Janika nevű srác, és azt kérdezte tőlem:

– Te is gyúrsz? Melyik terembe jársz?

– Én nem gyúrok – feleltem neki –, súlyemelő voltam, de megsérült a lábam, azóta nem edzettem.

– Pedig azt hittem – folytatta. – Láttam, hogy jó izmos vagy! – Aztán órákig folytattuk a beszélgetést az edzésről, mondtam neki, az volt az életem, és nagyon hiányzik.

Mivel ő a haverjával csinált egy elég egyszerű termet, felajánlotta, hogy ha van kedvem, járjak el edzeni, a lábaimat hagyjam, gyúrjak felső testre.

Beleegyeztem, és nagyon örültem neki, hiszen újra csinálhatom azt, amit szeretek.

Már másnap megkerestem Janikát, aki megmutatta nekem a termet. Nem volt sok minden, de a lényeg ott volt: fekpád, meg egy csomó súly. Mivel én pont ezt a fajta edzést szerettem, nekem tökéletes volt. Kaptam tőle egy kulcsot, miután bemutatott a barátjának, Bécinek, akivel csinálták az üzletet. Kérdeztem, mivel tartozom, azt mondták semmivel, csak segítsék kifesteni a helyet, meg pakolászni, illetve, ha tudok szerezni súlyzókat vagy bármit, hozzam magammal. Mivel ez egy régi művelődési ház épületében volt, egy minimális helybérletet kellett fizetni havonta, de az tényleg elenyésző összeget tett ki. Már nem igazán emlékszem, mennyi volt fejenként, de pár száz forintra rúgott.

Újra elkezdtem edzeni. Nagyon örültem. A lábaim kíméltem, de a felsőtestemből, amit csak lehetett, kihoztam. Lassan, de biztosan megint elkapott az az érzés, mintha szét akarnék csattanni, úgy feszültek az izmaim. Imádtam mindig, sőt, a mai napig hatalmasan tart ez az érzés. Eltelt egypár hónap, és borzasztóan jól éreztem magam. Aztán egy nap jött Janika barátom, hogy nézzem meg, mit fejlődött két hónap alatt. Tényleg lenyűgöző volt a változás, nagyon sokat nőttek az izmai. Kérdeztem tőle, milyen edzés-tervet írt magának, amivel ilyen eredményt lehet elérni. Ő mosolyogva annyit mondott, ez nem attól van, barátom, és a zsebébe nyúlt, majd előhúzott

onnan egy gyógyszeres dobozt. Először nem értettem, mit akar ezzel, aztán elmesélte, ez egy olyan cucc, amit, ha beveszel, és ráedzel, akkora leszel, mint egy hegymlás. Valójában én nem azért kezdtem el edzeni, hogy félelmetesen nézzek ki. Én magát a mozgást szerettem, az izmosodást csak a dolgok örömteli velejárójának tartottam. De mégis érdekesnek tartottam ezt a dolgot, és ahogy telt-múlt az idő, egyre többet kérdezték Janikát, erről a szerről. Igazából azért vonzott egyre jobban a dolog, mert bár nem mindig, de sokszor edzettünk együtt Janikával és Bécivel, aki szintén szedte ezeket a szereket.

Láttam a fejlődésüket, borzasztóan durván nőttek az izmaik. Ahogy ez szerintem természetes egy közösségben, azt éreztem, hogy nagyon le vagyok maradva hozzájuk képest. Azon kaptam magam, álllok a tükör előtt, és mintha egyre kisebbnek látnám magam. Úgyhogy eldöntöttem, hogy leülök Janikával komolyan beszélni a dologról. Honnan lehet ilyet szerezni, mennyibe kerül, ilyenek. Ő egy pillanatig sem habozott, máris lökte az infót. De sajnos be kellett látnom, hogy ezt én nem engedhetem meg magamnak, ugyanis a közelmúltban a szüleim úgy döntöttek, külön folytatják az életüket, így elváltak. Mivel apám volt a családban, aki a több pénzt kereste, a testvérem és én, akik anyámmal maradtunk, nem voltunk jó anyagi helyzetben. Anyám örült neki, ha a mindennapi betevőt az asztalra tudta tenni. Így – bár nagyon sajnáltam a dolgot – megmondtam